

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigiū: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput III. Joanna multa patitur in quintanilla de Bon. Maritus eam raptat Burgas, atque hac in Tribulatione comitantur eam Jesus Maria Joseph.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Ortizii maxime averfaretur etiam pœnas ab illo exigere parata fcripto illi nunciat; ut vel fuam coniugem humanius habeat, vel domo fuâ excedat. Nihilofe inferiorem Dominus fuus arbitrabatur Matthias; protinus igitur dimiffo quæftoris fuæque cum coniuge ita cæpit agere, ut impoffibile foret multitudinem acerbicatemque cruciatuum, quos perpella eft animo expendere, ne dum enariare. Omnes tamen hos ietus, DEI auxiliante gratia, adamantis intar immoto infractoque animo excepit ac pertulit. Donat DEUS electis fuus, quos cruce fuâ onerat tantam fpiritus fortitudinem, ut nulli ponderi fuccumbant, nullis obruantur fluctibus, nullis frangantur ventorum procellis. In fuma nulla advertitas poteft eiuſmodi amicos DEI contriftare; nec ulla afflictio animi eorum ferenitatem unquam perturbabit, vel obſcurabit.

*Nulla advertitas
frangit
DEI amicos.*

CAPVT III.

Ioanna multa patitur in Quintanilla de Bon: Maritus eam rapit Burgos; atque hac in tribulatione conſtantur eam

IESVS, MARIA,
IOSEPH.

Magnanimus homo, qui adverſa omnia patienter, alacri lætoque à DEI manu fuſcipit animo acceptiſſimum Divinis oculis eft ſpectaculum. Veritatem iſtam nobis Divus Hieronymus proponit in cruento illo conſpectu, quem patientiſſimus Iob cum adverſario, maligno

*Patens
fortisque
homo
pulcher-*

no Domone geſſit. (*Iob cap. 1 v. 6.*) Ait igitur præfatus Sanctus: DEUM gaudio magno & complacentiâ ſpectaſſe nobilem illam victoriam atque triumphum, quem Iob in tam magnis multiſque tribulationibus de ſtygio inimico per patientiam obtinuit. Idem nos proſus in præſenti capite ſpectabimus.

Postquam Dominorum fuorum ædes Matthias Ortizius deſeruerat, ait ſux uxori, ut diſponat omnia ad publicam venditionem omnium quæ poſſideret, quo expeditores in Regionem Bureba ſecederent, atque illic in villa quadam Quintanilla de Bon nomine ſedem fixuri, ubi aliquos cognatos, bona immobilia fundosque haberet. Reſpondet ſumma humilitate, promptam ſe & alacrem quæque veſum ſecuturam, deſſe tamen animum ultra rerum venditionem ſpectandi, quandoquidem iam toties vanum ſua expoſuiſſent. Si placeret, facultatem ſibi atque cum benedictione impertiret antecedendi, domum ſe interim Quintanillæ diſpoſituram, adventumque illius inibi præſtolaturâ. Quod conſilium Matthiæ Ortiz haud abs re eſſe viſum. Itaque eo Burgis remanente, donec venditio eſſet peracta, uxor Quintanillam profecta eſt. Quo in itinere Diabolus eam horrendum in modum impugnare cæpit. Quid putas aiebat ille, an nec lum ſat perſpicias miſerabilem tuam conditionem? Vagaris de loco in locum ſine indumento ac nutrimento corporis. Qui Patriam, Parentes, Fratres, Sorores, gaudium, pacemque perdidit, quid ei reli-

*rimum eſt
DEO
ſpectaculum.*

*Secedit in
Quintanillam
Ioanna
& in itinere
graviter
à Damone
tentatur.*

reliquum sit, nisi tribulatio, miseria, angustia & dolor? Quid homines nunc de te dicent, qui ante hac fortunatam te novere, cum te in hoc miserabili statu conspiciant? Omnes qui te viderint ad commiserationem movebuntur, & tu ipsa tui misereri non vis? Quamdiu saluari meo consilio non acquiesces? Quot mulieres minore in necessitate, nec tali de causa, qualis tua in famam honoremque suum impegerit? Tu verò apud DEUM ac homines satis excusaris, si quam in luxuriam incidas: Arripe igitur confestim generosum animi decretum. Sanè perquam miserum est, tam venustum florem tuæ juventutis ita marcescere & emori.

Tali in stigiâ insufflatione Joana solitaria usque adeo turbata est, ut intimo è corde ductis suspiriis, calidisque infusa lacrymis ad DEUM confugeret. Domine inquit, vim patior, & magnam vim patior, responde pro me, neque me deserat. Infirma ego sum, inimici mei verò fortes. Quid me fiet, si tu mihi non opituleris? Non sic dolorem sentio, uti horribilem istam tentationem. In patiendo quippe parvus levisque dolor est, in tentatione autem ingens multumque discrimen. Sic ubi toto è corde suspirans DEUM invocat, oculisque eum gemini torrentes lacrymis distillant, audit perquam suavem intus vocem ita se alloquentem. Animæ quior est, non ego te deseram, semper tibi ad latus tuum adero. Ità omnino DEUS suis semper præsto est, si quas in tri-

bulationes inciderunt. Videtur quidè foris, quasi DEUS eos in manibus Tartarei hostis, veluti S. Job destituerit, tum verò vel maxime ad succurrendum protegendumque illis adest.

Hoc modo famula eius animo confirmata victoriam obtinuit, ut denuò pugnando vinceret ordinario & inusitato in spiritali certamine more; iter suum Quintanillam prosequitur, ubi Mariti sui præstolatur adventum, qui etiam rerum suarum venditione perfectâ adfuit. Ibidem fortunam suam ad pinguiorem statum promovendi spe ductus agriculturæ exercitium aggreditur. Non erat servus, deerat ancilla, quia sævitia ipsius omnibus ex æquo intolerabilis, soli igitur Joanni uxori omnis rusticus labor incumbit: & quæ quondam dives nobilisque fuerat domicella uxore evadit agricolæ. O instabilem mortalium fortunam! Hoc autem aliud non erat, quam admirabilis Altissimi providentia, cuius exemplum in protoparente nostro Adamo habemus, quem DEUS in felicissimo innocentia statu agricolam fecit, ut per culturam terræ spiritualem innocentia suæ felicitatem excolere custodireque addisceret. Consimili ratione suam innocentem filiam Joannam DEUS ruriculam instituit, ut sudore ac labore corporeo, spiritualement animæ suæ paradysum excoleret. Ad hanc irremissi laboris molestiam, accedebat alia, continua nimirum pagi Brivesca dicti, a l' aliamenta corporis aliaque necessaria conquirenda frequentatio, quod mul-

Ad Deum
convertitur.

DEUS
eam con-
fortat.

Rusticam
agit.

*DEVS
semper
adeft ob
honorem
eius peri-
culo ex-
positis.*

*Leones
cur Da-
nielem
non atti-
gerint.*

multiplīces ob laqueos, quos ei hostis Tartareus in aditu redituque tendebat, pergrave lipū accidit. Erat id temporis annorum ferè octo-decim, tam elegantis formæ corporis, ut facile solitariis in locis, incommitata solaque discrimen pati posset; sed Divini honoris causa se in periculum coniiciens, à DEO etiam in periculis custoditur, ut taceam, quod Ioanna speciali protectione DEI communita esset. Cur Danielelem Prophetam Leones non devorârīnt, causa ex interpretatione Divi Gregorii Nysseni, fuit, quod virginea eius puritas omne id, quod in eo carnale fuit, in puram spiritualem substantiam convertit; quoniam verò substantia spiritualis nulla re corporea materialique tangi potest, ideo spirituale virgineumque Danielis corpus Leones attingere non potuerunt, multominus eo se pascere ac satiari. Idem prorsus dicere possumus de honestissima nupta ac conjuge Ioanna, quam virginea puritas adeo spiritualem effecerat, ut nulla luxuries, aut impudicorum ullus mortalium virgineam eius castamque pulchritudinem attingere aut violare posset.

In agriculturæ negotio per graves multosque labores, cum tenui admodum victu vitam transigebat coctus ab ea panis adeo erat tenuis, ut facietati mariti rite sufficeret. Ioanna fame graviter affligebatur. Exhibat foras cum fuso coloque velut in aprico fila ductura, revera autem ut suam aliunde famem frustillo panis obsonaret. Extrahentes quandoque coctos iam panes ex furnis rusticos

affectuoso contemplantur obtutu, fames illius ruricolæ latebat, quam nec ipsa prodebat, proindeque nec panis pauxillo aut eleëmofina subveniebatur. Accidit quandoque quædam è vicinia mulierem magnos hordeaceos panes coquere, cumque joannam aviditate magna eos intueri advertisset, ait, Chara vicina, si è tritico hi panes essent, libenter tibi ex eis offerrem, hisce vero hordeaceis te minimè delectari puto. joanna famelica respondit. Mea soror non sum te locupletior, si panis iste, pro te tuisque domesticis pistus est, cur mihi aquæ non sapiat? Ita joanna à bona ista muliere panem hordeaceum summa cum gratitudine accepit, taliterque palato eius asper ille panis ut fatebatur ipsa, sapuit, ac si lacte infusus subactusque fuisset eamque animo lætitiā peperit, ut à Domino benedictus putaretur. Denique ne in extrema hac necessitate inedia succumberet. Affinis sui hortum indies frequentabat, restantes olerum aut brassicæ caules, colligens, quibus maxima cum gratiarum actione vesceretur, animo exultans, quod huiusmodi escam sustentatæ vitæ reperisset, sic exultavit spiritus eius in huiusmodi misero prorsus & ærumnoso vitæ genere. Cædebat eam maritus non dura solum necessitate famis, sed diris etiam verberibus cruciatibusque afficiebat. Hac porro virium satis habuit ad tolerandum, cum vix haberet satis virium ad vivendum.

Quæsiuit ex ea maritus quodam vespere, an redeuntes ex agro bo-

ves

*Magnâ
fame la-
borat Io-
anna.*

domo Io-
annæ
maritus
expellit.

ves numerasset? Respondit illa; Non equo furore percitus, è domo continuo expulit. Coacta domo egredi mœsta uxor, in ea derelictione templum veluti unam refugii domum petiit. Prona illic ante Ven. Sacramentum prostrata ex intimis cordis copiosis perfusa lacrymis ait: O Pater misericordiarum & DEUS totius consolationis! "Ubi sunt misericordiæ tuæ anti-
"quæ ò Domine? Quomodo dere-
"linquis cor illud, quod te amat,
"& animam, quæ te adorat? Hic tu
"me conspicias velut ovem quæ pe-
"riit: vides quoque quòd non ha-
"beam, quo aut ad quem vadam,
"oculosve convertam. Et ubi solati-
"um aliquod vel tutamen reperiam
"Sol iam ad occasum vergit, noctis
"tenebræ appropinquant. Nunc ò
"mi IESU, omne mihi lumen tolli-
"tur. Quid miseræ mihi creaturæ
"incipiendum? Tu, mi DEUS,
"qui es vera lux mundi, illumina
"mentem meam, ut hæc ancilla
"tua agat, quod est è gloria tua
"honoreque tuo maximo. Interea
advenit æditus ad ocludendas
templi fores. Illa templo cum ti-
more ac tremore egressa ad flu-
men abit, cuius adoram confidet.
Cor illius plenum erat angustia,
turbatione ac dolore, nec scivit quo
aut qua eundum. Super venit hisce
maritus eius vociferatur, cum iura-
mentis & maledictis, quod capite
arreptam in flumen agere velit
præcipitem, Domine, respondit in-
nocens Ioanna, quid oro feci, aut
quonam ego te offendi? Dic mihi,
ut deinceps emendare me possim.

At ille rursus quæris, inquit, quid egeris? Sustine & docebo te, momentoque vestimentis spoliata, ad arborem loro, quo ad juga revincti boves aratra trahunt alligatam immanissime cædit, donec lassæ caderent manus; sicque nudam crucentatamque stipiti alligatam relinquit. Quid hic inciperet, ageretur Ioanna, dum sic in profluvio sui sanguinis lotam, verberum ictibus dilaniatam, atræque noctis umbrarum horrore trepidam, nec non timore ferarum bestiarum anxiam se conspicit, accedente hæc omnia diei superventuræ imaginatione, quæ sola plus quam ipse noctis horror, ingenti eam terrore compleverat, dum scilicet metuit, ne forte Virgineum suum corpus ita nudum inventum à quopiam conspiceretur? sed divina providentia id non evenit. Quippe horam circiter secundam matutinam, persona quædam venerabilis advenit, eam ab arbore solvit, & ait: DEUS te confortet filia, abi nunc in nomine Domini. Sic DEUS agit cum suis, permiscet eis lucem tenebris, diem nocte, gaudium dolore cruciatuque mutat, gratias ac dona eorundem subtractione auxilium & assistentiam derelictione.

Non agnoverat quidem Soror Ioanna, quæ illa veneranda persona esset, benè tamen intellexit, non terrestrem, sed è cæli civibus quempiam fuisse, ideoque eius consilium secuta, in nomine Domini in templum se contulit, ubi octo dies sine aliquo cibo jejunia perstitit. Cum namque

Divinitus
ab arbore
solvitur.

Octo die-
bus ibi je-
iuna per-
manet.

Et deinde
immanis-
sime cædit
è arbori
alligatam
per no-
ctem nu-
dam re-
linquit.

namque Matthias Ortiz proceræ staturæ vir instar gigantis esset, truculentusque ut fera bellua, omnes item coram eo tremerent; ad hæc minas gravissimas vicinis omnibus intentaret, si quis vel in minimo uxori suæ opitularetur; nemo erat, qui eam vel alloqui nedum visum subministrare præsumeret. Nihilominus quia non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo, quod procedit de ore DEI, ancilla eius Divino confortio, & allocutione pasta, sine ullo alio cibo & sustentatione vitam tuebatur. Elapso iam octiduo affinem suam, illo in loco nuptam adire alloquique decrevit. Quæstæ est apud eam Joanna, de tam exiguo timore DEI Matthiæ Ortizii fratris sui, qualiter jam ante octiduum domo eam ejecerit, & illa toto illo tempore, à nullo mortalium, ne tantillum quidem cibi percepit, eò quod videlicet omnes ferociam eius extimescant, nec ullus vel buccellam panis ei porrigere audeat. Affinis illa dum sororem suam in tantum viribus destitutam, ore pallidam, macie tenuem, penè obriguisset, ac præ debilitate vix pedibus insistere posse intueretur, eius valde misera, intima erga eam compassione movebatur, & posteaquam cibo eam refecit, una cum marito suo ad Matthiam Ortiz fratrem suum abiit. amboque illi persuaferunt partim precibus, partim solidis rationibus, ut Joannam ad se reciperet. Ut primum domum subiit, prima erat salutatio, ut certum tritici modium præpararet, & cum aliis rusticis mulieribus Bri-

Ut Moyses divino confortio pascitur.

Domum tandem ab eo recipitur.

viescam ad triticum dividendum, proficiscatur. Adjungit, scias velim non me alitulum ancillam, sed talis tu vicem obibis, egoque tui dominabor. Respondit humilis joanna: æquum id omnino esse, ac proinde se in omnibus ei toto animo inservire paratam. Cæpit igitur omni forrensi mercatu Briviescam frumenta vehere, illicque divendere maritoque rationem reddebat suæ venditioni. At vero in hac ultrò citroque commutatione, non feriebatur malignus hostis. Reducebat ei potenti impressione in mentem pristinam fortunam, & è contra præsentem eius ærumnas. Certè aiebat insanis, nam si sanam mente esses nullatenus in tali tamque miserabili conditione tibi vivendum putares: Et quomodo quasi nobilis Domina, qualis tu es, tam adversam fortunam ferre possit? Nonne, quæ qualisve sis consideras? Vehenda nunc curru veluti alia tui similes, & tu Afellum sequeris, uti rustica: utque planius loquar, Agaso effecta es. Fortè dices, id parum referre, at nonne oculis tuis vides, qualiter velut mancipium Mauritanicum in tam gravi verferis labore, & quod omnis iste tuus labor inanis sit & inutilis? vides hoc, & tamen tam sordidam vitam ducis? Ego sanè ajo te honoris decorique omnis oblitam; Quandoquidem tantum dedecus in cor animumque non demittis: Istæ ac his consimiles cogitationes ferè extra sensum tristem joannam abripière. Sed sibi reddita, ad DEUM se conversa, profunda humilique sui cognitione pauca hæc, sed efficacia verba protulit

Iubeturque frumentariam rem curare.

Iterum graviter in itinere à Diabolo tentatur.

“tulit : Domine, meritò ego patior,
 “quod patior, quia in te peccavi.
 “Totum hoc nihil est, scèlera quip-
 “pe mea mille infernos merentur.
 O quã benè Joanna utitur tutissima
 humilitatis anchora, ne in discris-
 men veniat, in turbine ac tem-
 pestate tam duræ magnæque tribu-
 lationis! O quam bonam nobis dat
 lectionem! nimirum qualiter nos
 gerere in adversis rebus oporteat.
 Recogitemus corde multitudinem
 peccatorum, quibus DEUM of-
 fendimus, tunc clare perspiciemus,
 quod plura simus promeriti, quod-
 que patimur, levius feremus, mag-
 ni favoris & milericordiæ loco ha-
 bituri, quod DEUS æternas infer-
 ni pœnas, quas post hanc vitam
 luendas hic peccatis nostris merui-
 mus, in temporalia huiusce vitæ
 supplicia convertat.

*Qualiter
 presentis
 vitæ ma-
 la tole-
 randa.*

Talis erat mentis nostra Divini-
 tus illuminata Virgo, talique spiri-
 tu summâ patientiâ ac animo DEO
 devoto calamitates adversitatesque
 præsentis vitæ tolerabat. Iam pa-
 gi Matthiam Ortizium tædere cœ-
 perat, frequenter ingeminantem,
 illic se vivere non posse. Quæsi-
 vit itaque è sua Coniuge, an bene si-
 bi eo loci esset? Respondit illa: si
 DEUM habeo, eiusque Divina
 Maïestas me non deserat, ubivis lo-
 corum bene habebò. Bene est, ait
 ille rursus; tu bene hic habes; at
 non ego. Burgum iterum redire
 volo. Scribe igitur Don Pedro
 de Cerezo & eius Coniugi, ut nos i-
 terum suscipiant, tui gratiâ id liben-
 ter præstabunt, quandoquidem il-

lis adeo es chara, & gratiosa. Pa-
 ruit in omnibus Ioanna, scripsit
 præfatis Nobilibus, qui ambo, lit-
 teris vix reseratis illicò non solum
 præbuère consensum, verum etiam
 necessaria eorum adventui itineri-
 que conficiendo & accelerando ap-
 paraverunt. Matthias Ortizius qui-
 dem etiam oculis eorum gravis erat
 ad videndum, prævaluit tamen
 Ioannam videndi eiusque solatiofa
 facietate fruendi desiderium. Itaque
 Matthias cum Uxore sua iter Bur-
 gum versus aggressus est, acerrimo
 hyemis tempore. Nix ad dimidiæ
 ulnæ altitudinem solum vialque o-
 peruerat, frigus geluque etiam sæ-
 vum erat ac terribile. Misera Ioan-
 na quoniam tota die cibi nihil sum-
 serat, algore tota dirigit. Cum
 ergo ad unum milliare Burgo Vil-
 lasiam devenissent, ait marito suo:
 Verè moriar, nam ne unum passum
 progredi ultra valeo. Age, respondit
 ille, descende parumper & pedes
 progredere. Illa mox obediit; quia
 verò pallio itinerario seu penulâ o-
 perta, oppido defatigata, nixque
 ad genua pertingebat, non valebat
 promovere gressus. Dum igitur se-
 qui non posset, Matthias prorinus
 ira accensus arreptamque per chla-
 midis manicam, arctissime ad mu-
 lum cui insidebat alligans tali modo
 fere milliari toto secum raptavit,
 indefirenter insuper habena, quâ
 multum regebat, (erat ea funis as-
 per) eam verberabat, feriendo ca-
 put, vultum, nares, oculos aliaque
 membra, in quæ ictus inciderant.
 Quis non in hoc tam doloroso itine-
 te miseram Ioannam spiritum ex-
 K halaturam

*Burgum
 cum Io-
 anna
 Matthias
 repetit.*

*Quonia
 comiti-
 nere Io-
 anna sic
 passa.*

RIR
 3-6

halaturam putasset? Potuisset hoc sanè quavis mole gigantem sternere milliesque vitæ exuere. Qui ergò id tam tenera Virgo perferre potuit? Verùm enimvero Divina providentia speciali eam gratia in vitâ conservavit. Principio etenim dolorosius viæ, visendam se illi præbuit Villafriæ DEI genitrix, cum dilectissimo filiolo suo brachiis gestato, comitante Divo Iosepho. Cælestis hæc & summe expetita acceptaque S. huius Triadis Societas eam usque adeo corroboravit, ut illi leve facileque videretur, quod alioquin humanis viribus esset impossibile. Tali ratione JESUS MARIA JOSEPH Amazonem nostram confortavere, usque ad Sacellū Dominæ nostræ de Gamonal, quæ uno quadrante horæ à Burgo distat.

JESUS
MARIA
IOSEPH
eam
comitantur
& confortant.

Impossibile effatu, quam miserabiliter exhausta viribus lassaq; eo pertigerit. Ossâ corporis eius penè contracta erant, diversis vultus sui locis fauciata, orè naribusque sanguinem remittebat, cor etiam angustia sic repletum erat, ut eo loci cum vomitu deliquium animi pateret. Quo in miserando statu ait marito, Domine, tuâ venia, noctem hanc ego hic transigam, impossibile namque mihi est ultra progredi. Editui illius Sacrarîi uxor idem confirmans adiungebat, Profecto Domine, inhumanum horrendumque prorsus esset eam in tam miserabili statu hinc abducere. Sane plusquam Caucaseum cor sit oportet, quod nulla calamitosa huius Dominæ commiseratione movetur.

Non est, quod hac de re loquaris, respondet ille. Ego Divinum Numen testor, eam hoc veipere Burgum appellare seu vivam seu mortuam oportere. Quo in agone ac lucta ait ad eam celi Regina: Proficiscere filia, benedictione meâ munita, majore adhuc calamitate conflictaberis; et ego in omnibus tibi adero. Qua pollicitatione, ac verborum amabilissimorum Virgini Beatissimæ virtute confortata atque animata, humilem equum Ioanna conscendens alacriter, iter promovebat, Burgum versus. Quo verò domum suorum Dominorum attingerent, necesse erat proximè Burgum aliquantum circum equitare, ad transmittendum amnem, qui per eos dies à multa nive alte intimuerat & præceps ruebat, ita ut Ioanna præ horrore in eius ingressu dixerit: Chare JESU, quam profunda apparet aqua ista! Hæc ubi vir eius audit, subito in eam ingenti furore ac velut rabidus homo irruens talem capiti eius ictum impingit, ut in oculis eius tota velut obrigida in aquas delaberetur, cæperatque statim plus cum ipsa morte quam undis luctari. Ne vero profundo hauriretur, providit DEUS, ut servus à pedibus per aquas ad eam rueret, eique manicam pallii sui viatorii porrigeret, hocque modo morti quam vita propinquiorem e flumine extraheret. Poterat tunc haud abs re cum David Propheta dicere Ps. 68. Salvum me fac DEUS, quoniam intraverunt aquæ usque ad animam.

Modica quiete capta mandat vir eius

In torrentem delapsa egre emergit.

Semi-
mortua
ad locum
destina-
tum per-
venit.

cuius famulo, ut equum conscendere iuvet: ad eam vero ait: nemini ut aperiat, quod evenit, nisi imminutas partes conscidi parata, neque aliud, quam equum in undis cespitasse, eamque in aquas præcipitem excussisse dicat. Hisce ad suos Dominos devenere, qui eos singulari charitate exceperunt. Ubi vero Joannam conspexere tam male constitutam, omne illis gaudium evanuit. Rogant quidem eam causas tantæ ægritudinis viriumque imbecillitatis, at illa respondit pro ut ei Matthias præceperat. Nihilo secius tamen caput Nobilis illa Domina amarissime flere, quoniam amabat Joannam velut animam suam. Quamprimum vero sola simul fuere, ait illa: Ah mea Ioanna! Ah mea Joanna! infaustus iste lapsus, erit procul dubio, ut fuere priores. Et quis hominum est, præter te unam, qui tyrannidem talis viri perferre queat. At famula DEI aliud non agebat, quam ut maritum culpâ eximeret. Unica quippe cura illi fuit, quanam viâ modoque crudelitatem viri sui, cruciatuque, quos ipsa tolerabat, tege- re occultareque posset. Quanto vero magis hæc palliabat, tanto etiam illa sentire magis debuit. Nam sicut augetur felicitas nostra, quando eam alii participant, ita quoque nostra felicitas ac dolor augetur, quando in secreto cordis mala premuntur ac nemini aperiuntur. Ut Propheta Ieremias calamitates quas populus Israëliticus in nuptivitate sua erat perpeffurus nobis, tanto clarius exhibere posset,

ait (*Thren. c. 3. v. 29. Ambr. ser. 10. in Ps. 118.*) Ponent in pulvere & terra os suum. Quasi dicere vellet, quod cogentur infelicitatem suam reticere ac occulere, atque veluti terræ infodere. Hic ille tacitus est dolor, quem toto Conjugii sui tempore communiter gravissime sentiebat. Venerabilis Virgo Sotor Ioanna à JESU MARIA.

CAPVT IV.

Ioanna confortatur à Christo Crucifixo, imponit is eius humero suam Crucem, pergit illa pœnas & cruciatus tolerare.

Quilibet fidelis Christianus miro modo ad patiendum animatur, quando intuetur Christum Dominum nostrum pro nobis cruci affixum (*Luc. 23. v. 33.*) Notavit hoc Eusebius Emiffenus in Sancto Latrone Disma, qui à Christo Domino, velut socio, non petiit, ut eum à pœna Crucis vellet absolvere & liberare, verum libentius in cruce manere voluit, ac suæ Divinæ Majestatis esse socius: (*Euf. Emiff. hom. de Beato Latr.*) Perferebat is quidem initio crucem in vitâ & repugnante voluntate, tanquam fur & lauro; Postmodum vero tormenta crucis lubens volensque tolerabat, velut Martyr & testis JESU Christi. Hoc autem per JESU Christi præsentiam obtinuit. Idem prorsus Divinus iste Dominus in Sponsa sua Joanna est operatus, crucis arbore ceu victoriæ signo, duris clavibus affixus.

Aspectu
Christi
Crucifixi
Christi à mî
animan-
tur ad
patien-
dum.

K 2 Post

R III
30